

## Hồi thứ hai mươi hai

### Bầy Tỏ Tâm Tình

Phó Thiên Lân biết một khi đã được những bậc kỳ nhân như Bách Cầm Tiên Tử ban tặng bảo vật thì bất tất phải khiêm tốn từ chối, nên chàng vội đưa hai tay đón nhận thanh cổ kiếm. Chàng rút kiếm nhìn qua, chỉ thấy thanh kiếm này hơi dài, nặng và to bản hơn những thanh bảo kiếm thường, còn ngoài ra, không có kiếm quang sáng chói hay một điểm gì khác lạ.

Công Tôn Đỉnh đợi Phó Thiên Lân mang kiếm lên vai xong lão mới lại mỉm cười nói ;

- Còn việc tặng chim, thì Đỗ hiền muội đã tặng lão đệ một con Anh Vũ tinh khôn, biết nói tiếng người, nên ta định tặng lão đệ một con linh cầm rất oai dũng, để giúp sức lão đệ trong khi hành hiệp giang hồ. Nhưng ta cũng muốn thử xem nhãn lực của lão đệ nên hiện giờ không tiện chỉ định, mà đợi sau chuyến đi Dã Nhân sơn dự trận Bách điều đấu với Bách thú trở về, lão đệ sẽ căn cứ mục lực của mình, tự ý chọn lấy một con.

Phó Thiên Lân nhận thấy trong bầy linh điều của Công Tôn Đỉnh nuôi dưỡng hình như có con Qua đen, con Anh Vũ (Két) tinh khôn, biết nói tiếng người và con Linh Điều, được Công Tôn Đỉnh yêu thích nhất và con nào cũng thành cặp với mấy con của Bách Điều Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu nuôi dưỡng nên chàng thầm nghĩ hiện nay mình đã làm ly tán cặp Anh Vũ của người ta rồi thì cũng không nên tham lam nữa, vậy chàng định bụng sẽ chỉ căn cứ vào nhãn lực của mình để chọn lấy một con khác, ngoài số ba con linh điều kể trên mà thôi.

Thì giờ hơn một ngày chỉ chớp mắt đã qua, đáng tiếc cho Phó Thiên Lân trong thời gian đó, tuy chàng được ngồi đối diện với một bậc cao nhân tuyệt thế như Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh mà không cầu ích được việc gì, vì chàng để tâm trí vào người bạn tình Nhân Thu Thủy, không biết sao nàng lại bị suýt tan thân trong làn sóng bạc ngoài Đông Hải?

Sang sớm ngày thứ ba, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh dẫn Phó Thiên Lân vào đàn thất trong Bách Cầm động, nơi Nhân Thu Thủy đang nằm ngủ say sưa trên chiếc ngọc sàng. Lão phát ống tay rộng về phía Thu Thủy ba lần để khai giải huyết cho nàng... Luồng tự phong vừa phớt qua, trong giây lát Thu Thủy đã tỉnh dậy. Nhưng vì ngủ quá lâu, đầu óc hãy còn bàng hoàng, phải đợi một lúc sau nàng mới tỉnh hẳn và mở mắt nhìn chung quanh ngơ ngác.

Cảnh tượng nàng trông thấy trước tiên đương nhiên là Phó Thiên Lân đang đứng trước giường với vẻ mặt lo âu tha thiết, nên nàng bất giác ngạc nhiên hốt hoảng. Và hai tiếng “lân ca” vừa sắp thốt ra thì Phó Thiên Lân đã xua tay mỉm cười bảo nàng :

- Thu muội bị trọng thương mới khỏi hăng nên tính dưởng tính thần chớ nói chuyện vội. Thu muội đã được một linh cầm của Công Tôn lão tiên bối đây cứu từ ngoài mặt biển Đông Hải đem về ...

Phó Thiên Lân nói tới đây thì con Anh Vũ Thúy Linh đã ngậm một chiếc chén nhỏ bằng bạch ngọc bay vào đan thất, đặt chén bên cạnh Thu Thủy rồi cất tiếng nói với giọng người rất trong trẻo rõ ràng :

- Mời cô nương uống trà !

Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đứng bên cạnh nhận thấy tình yêu sâu đậm của cặp nam nữ này thì lão vuốt râu cười mà rằng :

- Đây là chén được trà nấu bằng linh thạch nhũ tiên, có công dụng ích khí điều nguyên, sau khi Nhân cô nương uống xong, sẽ có thể cùng Phó lão đệ trò chuyện tâm tình, không sợ mệt nhọc gì nữa.

Nhân Thu Thủy nghe nói bất giác nàng đỏ mặt thẹn thùng, khẽ cúi đầu tạ ơn. Phó Thiên Lân, tay mặt nâng chiếc chén ngọc, tay trái khẽ đỡ thân hình yếu điệu của người yêu cho nàng uống thuốc.

Chén nước trà có màu xanh đậm, mùi hương thơm rất thanh nhã. Sau khi nhấp trà khỏi miệng, Thu Thủy liền thấy tâm thần mát mẻ, kể đó, chất thuốc hoá thành một luồng nhiệt khí ấm áp êm dịu chạy khắp châu thân, khiến thần khí lập tức trở nên thanh sảng, thư thái vô cùng.

Lúc đó con Anh Vũ Thúy Linh vẫn đậu bên cạnh ngọc sàng, gương cặp mắt đỏ quạch nhìn Thu Thủy một chập rồi cất lời khen ngợi :

- Cô nương thực là một vị tiên rất xinh đẹp !

Nghe chim Anh Vũ khen, Nhân Thu Thủy nhoẻn miệng cười, đưa tay khẽ vuốt ve bộ lông màu lục của con Thúy Linh. Khi đó, Phó Thiên Lân bỗng liếc mắt nhìn thấy bàn tay xinh xắn của Thu Thủy cắt mất ngón giữa, thì bất giác chàng giật mình kinh hãi :

- Thu muội, tại sao ngón tay giữa của em lại bị cắt ? Kể nào dám chặt...

Thu Thủy không đợi Phó Thiên Lân hỏi dứt nàng đã tươi cười nói :

- Ngón tay của em bị hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương tử tử dùng Thiên Lam Độc Kiếm chặt đứt.

Nghe nói, Phó Thiên Lân nghiêng răng, xéch cặp mày kiếm hần học ;

- À, thì ra con tiện tì lang tâm ấy ...

Thu Thủy khẽ trừng cặp mắt phượng giận dữ chận lời Thiên Lân :

- Trước khi Lân ca chưa hiểu rõ sự tình chớ nên vô cớ trách móc người ta vội. Lân ca chẳng nghe em đã gọi người ta là Cổ tỷ tỷ hay sao ? Bây giờ người ta là bạn thân của chúng mình rồi đây.

Nghe mấy câu trách móc của Thu Thủy, Phó Thiên Lân có cảm giác bàng hoàng như rớt trên chín tầng mây xuống đất. Trong bụng nghi nghi hoặc hoặc không hiểu nguyên do ra sao, chàng vội lên tiếng cất vấn người yêu về nguyên nhân mà nàng vừa nói.

Lúc này Công Tôn Đình đã lánh mặt ta ngoài để cho hai người được tự do tâm sự nên Thu Thủy không còn e ngại, nàng liền dựa vào lòng Thiên Lân, vừa thở thở nhắc lại nỗi niềm tương tư trong khi xa cách, vừa kể lại những chuyện xảy ra từ khi nàng đến Hoa Sơn tìm thuốc: bị Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương trong lúc trúng độc mất trí, dùng Thiên Lam độc kiếm chặt cụt ngón tay, rồi sau đó được cô ta đưa về Thúy Vi đảo cùng nhau tâm sự cởi mở hiềm khích kết bạn tâm giao. Đến khi lén trốn về đất liền lại gặp Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm ngoài biển, bị mụ ta tung chưởng đánh bể thuyền, hất nhào xuống biển, chìm ngấm trong làn sóng bạc...

Phó Thiên Lân thực không ngờ mới có một thời gian ngắn cùng Thu Thủy cách biệt tại Ngụ Lão Phong mà nàng đã nếm trải nhiều nỗi kỳ hiểm như vậy. Cho nên, vừa nghe người yêu kể xong chàng bất giác rung mình sợ hãi mồ hôi tháo ra như tắm.

Và chàng nhận thấy hình như Thu Thủy rất yêu thích con Anh Vũ Thuý Linh nên chàng liền nắm chặt bàn tay ngọc của người yêu đưa lên miệng hôn, vào chỗ đầu ngón tay bị cụt, mỉm cười nói :

- Vừa rồi tiểu huynh thấy Thu muội có vẻ yêu thích con Anh Vũ biết nói. Cho nên tiện dịp tiểu huynh cũng xin báo cho Thu muội biết một tin mừng : Dọc đường tiểu huynh có may mắn gặp được một bậc tiền bối kỳ nhân giỏi nghề nuôi dạy các giống linh điểu, vị này mang danh hiệu là Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Đầu ! Khi tiểu huynh từ biệt, Người có gửi tặng Thu muội một manh áo lông chim ngũ sắc vừa nhẹ nhàng vừa có công dụng chống đỡ các loại chưởng lực đao kiếm và các chất âm hàn kỳ độc, kèm theo một con Anh Vũ tên gọi Bích Linh hình thù cũng hoàn toàn giống như con này mà còn dày dặn kinh nghiệm giang hồ với tầm hiểu biết chẳng khác một tay cao thủ võ lâm.

Nghe nói, Thu Thủy lắc đầu cười, tỏ vẻ không tin :

- Chim Anh Vũ mà biết nói chuyện rành như con Thúy Linh quả đã là thế gian hiếm có rồi chứ làm gì có chuyện hiểu biết và dày dặn kinh nghiệm giang hồ như người được. Chắc lân ca, định nói giỡn chơi cho tiểu muội mừng hụt một phen chứ gì ?

Nghe nói, Phó Thiên Lân cũng phải bật cười :

- Tại sao Thu muội bỗng nhiên lại mất tin tưởng vào tiểu huynh thế ? Thu muội thử xem, đây có phải là manh áo lông chim ngũ sắc của Đỗ lão tiên bối gửi tặng Thu muội hay không ?

Dứt lời chàng lấy trong bọc ra manh áo bằng lông chim năm màu sắc sỡ rồi tự tay cởi bỏ áo ngoài, mặc phủ lên lượt áo lót sát mình cho nàng.

Đối với Phó Thiên Lân, Thu Thủy đã đem lòng yêu thương và nguyện trao thân gửi phận cho chàng từ lâu, nên nàng cũng không e ngại về những cử chỉ hiềm nghi thường tục đó mà cứ để mặc chàng tỏ ý ôn tồn mơn trớn xong, nàng mới liếc mắt ngó người yêu một cái, rồi cất giọng oanh vàng thỏ thẻ :

- Áo lông chim ngũ sắc tuy có tại đây, nhưng còn con Anh Vũ biết nói tiếng người và giàu kinh nghiệm giang hồ đâu ? Sao không thấy lân ca gọi nó ra.

Lúc này, đối với Phó Thiên Lân tuy chỉ xa cách người yêu trong vài tháng nhưng đều đã trải qua bao nỗi gian truân nguy hiểm như là gặp nhau trong một kiếp khác. Chàng lại được ôm ấp người ngọc trong lòng, toả mùi trinh nữ thơm ngát như hương lan, khiến tâm hồn chàng say sưa ngây ngất quên cả trả lời của người yêu.

Thấy tâm thần si mông của Thiên Lân, Thu Thủy bất giác đỏ bừng cặp má, rồi nói với giọng nửa hờn dỗi, nửa nũng nịu:

- Nếu lân ca còn ngơ ngác mất hồn như thế, lần sau tiểu muội không thềm đến gần nữa. Vừa rồi, lân ca có nghe tiểu muội nói gì không?

Tại sao lân ca không gọi con Anh Vũ của Bách Điều Tiên Nhân Đỗ lão tiên bối gửi tặng đến cho muội ?

Tới đây, nàng ngừng lại một chút, rồi thốt lên tiếng “Ừ” mà rằng :

- Nay lân ca sao lại có chuyện lạ thế nhỉ ? Lão tiên bối cứu tiểu muội có tên gọi Bách Cầm Tiên Tử . Còn lão tiên bối tặng tiểu muội manh áo lông chim ngũ sắc và con Anh Vũ tinh không lại mang danh hiệu Bách Điều Tiên Nhân, hai người ngoại hiệu nghe có vẻ trùng hợp và đối chọi hết sức, hay chỉ là một người mang hai danh hiệu ?

Phó Thiên Lân bị Thu Thủy nũng nịu hỏi dồn làm chàng phải đỏ mặt ngượng ngập đáp :

- Bách Cầm động là nơi ẩn trú của Công Tôn lão tiên bối đây, thuộc vùng núi non hiểm trở trong dãy Mãng Thương sơn, còn Vô Đầu cốc là nơi ẩn cư của Đỗ lão tiên bối

nằm dưới một ngọn đèo sâu, có bảy tầng mây bao phủ trong dãy núi Võ Đang. Vả lại, hai người một nam một nữ, sao lại có thể là một người được ? Còn con Anh Vũ Bích Linh của Đỗ lão tiên bối tặng Thu muội đã lọt vào tay tên lão quái vùng Miêu Cương là Đồng Cổ Thiên Tôn.

Bản tính nữ nhi vốn yêu thích các loại chim chóc nên khi Thu Thủy nghe Phó Thiên Lân kể lại sự tình không kỳ lạ của con Bích Linh thì nàng lộ vẻ hơn hớn vui thích và muốn được thấy ngay.

Nay lại nghe nói con linh điều bị lọt vào tay lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thì bất giác nàng biến sắc thốt lên tiếng kêu sợ hãi. Phó Thiên Lân vội xiết chặt vòng tay ôm nàng rồi mỉm cười khẽ an ủi :

- Thu muội chớ có lo, Công Tôn lão tiên bối đã quyết định đúng trưa nay, người sẽ dẫn chúng ta cưỡi linh điều đến Bách Thú nam trong dãy núi Dã Nhân để tìm lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đòi lại con Bích Linh. Không chừng lão tiên bối còn cho bày linh điều tiêu diệt một số mãnh thú hung ác của tên lão quái này để giảm bớt oai lực của hắn trong cuộc đại hội Hoàng Đơn sắp tới cũng nên.

Nghe Phó Thiên Lân giải thích an ủi, Thu Thủy mới thấy yên tâm, nàng liền nằm gọn trong lòng người yêu để nghe chàng kể rõ nỗi niềm từ khi chàng đưa Động Đình Diệu Tẩu về Lãnh Nguyệt Bình cứu chữa rồi vô ý làm mất công hiệu của viên Bửu Thiên Hoàn đang luyện chế trong lò. Sau đó, chàng lại lên đường đến Ngũ lão phong để tìm kiếm nàng, rồi giữa đường gặp nạn. Nghe chàng kể đến những lúc nguy hiểm, thập tử nhất sinh, bất giác nàng cũng phải rung mình sợ hãi, mồ hôi tháo ra như tắm.

Sau khi hai người vừa tâm sự xong những nỗi niềm ly biệt, con Anh Vũ Thúy Linh liền bay vào đàn thất, cất giọng thật trong trẻo hấp dẫn :

- Phó tướng công và Nhân cô nương đã tâm sự xong chưa? Chủ nhân Thúy Linh đang đợi hai vị ngoài cửa động để sửa soạn đi Dã Nhân sơn đón người bạn thân của Thúy Linh về và trừng trị bảy đầu thú bốn chân của tên lão quái nào đó một trận cho hả tức.

Nghe chim Anh Vũ nói, Thu Thủy cảm thấy ngượng ngùng e thẹn vì nàng tự biết từ lúc tỉnh dậy đến giờ chỉ mãi tâm tình với người yêu, quên cả thời gian. Nàng vội vàng xốc lại quần áo ngay ngắn rồi cùng Phó Thiên Lân ra khỏi Bách Cầm động bước tới chỗ Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đình đang ngồi tĩnh tọa trên một tảng đá giữa khu rừng hoa để tạ ơn cứu mạng.

Bách Cầm Tiên Tử vội xua tay mỉm cười :

- Lão phu đã ẩn cư lâu ngày ở chốn sơn dã, Nhân cô nương bắt tất phải câu nệ tục lệ thường tình làm gì. Phó lão đệ không quản ngại núi non hiểm trở, vượt ngàn dặm đến đây để giúp lão phu và Đỗ hiền muội nối lại mối tình xưa cũ trọn lời tâm nguyện. Trong khi đó, con linh điều của lão phu lại cứu được cô nương từ Đông Hải về đây để cùng Phó lão đệ đoàn tụ, âu cũng là sự sắp đặt khéo léo của tạo hoá trong lẽ đời “ vay, trả ”, khiến con người ta khó mà lường biết được.

Nhân Thu Thủy khép vạt áo cúi mình cất giọng trong trẻo:

- Lão tiên bối đã độc thân ẩn cư trong rừng sâu hàng một giáp tí mà tấm chân tình đối với người yêu vẫn bền vững không thay đổi, thực đáng là một câu chuyện diễm truyền thiên cổ. Lữ hậu bối chúng tôi chỉ như một đóm sáng đom đóm trong lớp cỏ mục, đâu dám đem so với mặt trăng sáng tỏ giữa đêm rừng cho được ?

Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh nhìn cặp nam nữ anh hùng, trai tài gái sắc rồi có vẻ cảm khái mà ngậm ngùi than :

- Óng bạc bể khơi đợt sau dồn đợt trước ? Nhân tài cái thế lớp mới thay lớp cũ, Phó lão đệ và Nhân cô nương rất ý hợp tâm đầu, thật là một cặp thần tiên mỹ quyến, trăm năm hòa hợp hạnh phúc lâu dài. Mà lão phu cũng có ý định sau khi được Đỗ hiền muội sum hiệp vẹn tròn tâm nguyện rồi lão phu sẽ chấm dứt mọi điều duyên nghiệp để từ bỏ trần tục. Nỗi khổ sở tương tư lão đã chịu đựng ghi khắc trong tâm hàng sáu bảy chục năm mới đổi lấy một kết quả như ngày nay nhưng chẳng qua cũng như bông hoa chớm nở lại tàn. Cho nên lão phu có một đôi lời khuyên lão đệ và cô nương trong khi đối xử với nhau nên luôn luôn giữ niềm tin thành, biết quý trọng hồng nhan, tự bảo chân như thì sẽ được hưởng hạnh phúc về sau.

Phó Thiên lân và Thu Thủy đều biết những lời Công Tôn Đỉnh vừa nói đều do lão đã tự thân từng trải nay đem ra để cảnh tỉnh mình nên cả hai đều kính cẩn thụ giáo đồng thời ngỏ ý xem bao giờ được lão dẫn đi Dã Nhân sơn tìm Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái để đòi lại chim Anh Vũ.

Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh liền mỉm cười đáp :

- Từ đây đến Dã Nhân sơn đường đi không xa lắm, hơn nữa chúng ta lại cưỡi chim bay trên không, chỉ trong chốc lát sẽ tới, chúng ta muốn khởi hành giờ nào cũng được. Phó lão đệ tính xem, chúng ta nên đem theo tất cả bày linh điều hay là chỉ chọn vài con đi thôi ?

Phó Thiên lân tươi cười đáp :

- Tục ngữ có câu : tướng ở mưu cao chứ không ở sức, binh cần tinh nhuệ chứ không cần nhiều. Nếu lão tiên bối đem tất cả bầy chim đi theo sẽ gây một thanh thế quá lớn làm cho tên lão quái sợ hãi không dám xuất đầu lộ diện, chẳng hoá ra phí công vô ích ư ? Cho nên theo vân bối, chẳng những chỉ đem theo vài con mà cả lão tiên bối cũng nên ẩn thân trên không, chỉ đến khi nào thật cần thiết hãy lộ diện. Như vậy mới có thể xuất kỳ bất ý, tặng cho Tôn lão quái Lôi Chấn Vũ một đòn nặng nề để cảnh cáo.

Nghe nói tới đây, Công Tôn Đình gật đầu mỉm cười tỏ vẻ tán thành, lão liền giơ tay vẫy con Anh Vũ đang đứng có một chân, lim dim trên cành hoa xuống rồi nói :

- Thúy Linh, đây là lần thứ nhất trong sáu mươi năm trời ta rời khỏi Bách Cầm động để đi Dã Nhân cứu con Bích Linh bạn của mi, vậy mi hãy lựa cho ta sáu con linh cầm dẫn đi theo. Còn lại, mi bảo chúng phải ngoan ngoãn ở nhà không được bay đi đâu gây chuyện.

Con Anh Vũ Thúy Linh tỏ vẻ đắc ý, lắc lư cái đầu tí hon ứng tiếng đáp :

- Nếu chỉ cần sáu bảy linh cầm đi theo thì việc gì phải lựa chọn ? Thúy Linh với Lão Hoàng tất nhiên phải đi rồi, chủ nhân chỉ cần dẫn theo cặp Thanh Điểu, con Ó ba chân và lão Cút mỏ sắt nữa là đủ số.

Nghe chim Thúy Linh nói, Công Tôn Đình cũng phải phì cười mắng :

- Mi thực là giống tiểu quỷ lẻo mép ...

Nhưng lão chưa dứt lời thì con Thúy Linh đã chớp cặp mắt đỏ quạch nói tiếp :

- Thưa chủ nhân, còn Lão Bạch đang được xông khói thuốc trên đỉnh núi chủ nhân có bằng lòng đem hần theo không ?

Nghe Thúy Linh nhắc tới con Qua đen, Công Tôn Đình bất giác lộ vẻ ngậm ngùi, khe khẽ lắc đầu thở dài nhưng bỗng nhiên lão lộ vẻ mừng rỡ, hình như vừa nghĩ ra một điều gì, và vội quay sang hỏi Phó Thiên Lân :

- Này Phó lão đệ, ta nhớ hình như vừa rồi lão đệ có nói tên lão quái Miêu Cương Lôi Chấn Vũ, ngoài tài sai khiến bách thú ra, y còn giỏi nghề phóng các thứ ngải độc nữa phải không ?

Phó Thiên Lân chưa kịp đáp, Thu Thủy đã lên tiếng trả lời thay :

- Quả đúng tên lão quái Lôi Chấn Vũ ấy rất giỏi về ngải độc. Chính Vạn Bác Thư Đình Hành Hàm trong nhóm Bình tung ngũ hữu đã bị chết thảm bởi Ngải độc ngô công do đệ tử của hần tên gọi Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ ngấm chứa trong hai chiếc trống đồng và phóng ra ám hại lúc bất ngờ.

Nghe nói Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đình vỗ tay cả cười nói :

- Thực là một dịp may hiếm có, nếu chỉ nhờ vào bản thân công lực của lão phu và nửa trái Chuối Thiên Tinh cũng cần khoảng thời gian hơn một năm nữa, mới có thể giúp con Qua Đen biến thành toàn bạch. Nhưng nếu quả thật tên lão quái Miêu Cương ấy có nuôi nhiều giống ngải độc và dám thả ra, thì có thể giúp cho lão phu chỉ trong vòng vài ba ngày là sẽ hoàn thành được điều đại nguyện mà lão phu đã mất công chờ đợi hàng sáu, bảy mươi năm nay.

Nghe nói, Phó Thiên lân và Thu Thủy đều lộ vẻ ngơ ngác không hiểu gì, nhưng Công Tôn Đỉnh không giải thích thêm mà chỉ ngửa cổ rú lên tiếng trong trẻo ngân dài. Một lát sau, trước mặt lão đã xuất hiện một con Thần Điểu đuôi dài, một cặp Thanh Điểu to lớn cao gần bằng đầu người, một con Ó to lớn toàn thân tím thẫm, ở giữa bụng có thêm một cái chân và một con chim Cút màu đen, mỏ sắt bóng loáng, nhưng hình thù như con chim bình thường.

Phó Thiên lân thấy con chim Cút màu đen này chỉ lớn bằng nắm tay, ngoài trừ chiếc mỏ có phần sắc bén ra không còn điều gì khác lạ thì chàng biết con Cút mỏ sắc trông rất tầm thường này là con mà Thúy Linh mới nhắc tới ban nãy, và chàng thầm thắc mắc: “Dưới tay Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ có biết bao là mãnh thú, Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh mang theo những linh điểu to lớn oai dũng như cặp Thanh Điểu thì còn có thể nói được chứ con chim Cút nhỏ xíu nì không biết mang theo để làm gì?”

Lúc này, con Thúy Linh đã vào Bách Cầm Động gọi con Qua Đen ra, con linh điểu này có quan hệ rất lớn đến tâm nguyện trọn đời giữa Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh và Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu. Bộ lông toàn thân của nó đã biến màu trắng chỉ còn lốm đốm một ít chung quanh vòng cổ. Lúc nó bay ra đậu trên vai Công Tôn Đỉnh, thân sắc có vẻ rất mệt mỏi, vẫn rúc đầu vào trong cánh, mắt nhắm như đang ngủ say.

Thấy vậy, chàng giơ tay khẽ vỗ lên đầu linh điểu miệng lẩm nhẩm mấy câu tiếng chim, con Qua Đen bỗng mở bừng cặp mắt, hai luồng tinh quang sáng quắc như điện khiến mọi vị nữ hiệp như Thu Thủy cũng phải giật mình thầm nghĩ, không hiểu sao con điểu thông linh này đã tu luyện bằng cách nào mà mục quang và thần thái lại được oai dũng như vậy?

Trong lúc Thu Thủy còn đang suy nghĩ thì con Thần Điểu đuôi dài và cặp Thanh Điểu to lớn cũng đã rời khỏi mặt đất, đang bay lượn trên không. Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh khẽ đưa tay vẫy Thu Thủy và Thiên lân rồi chẳng thấy ông ta có một động tác gì mà thân hình đã phóng lên cao bảy tám trượng nhẹ nhàng ngồi trên lưng Thần Điểu.